

KARIN SLAUGHTER VERSPLINTERD

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Copyright © 2008 by Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *Fractured*
Vertaling: © Ineke Lenting
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: © Bliznetsov / Getty Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Moravia Books s.r.o.

ISBN 978 94 027 2170 6
NUR 305
Eerste druk april 2017

Originele uitgave verschenen bij Delacorte Press, New York
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

Will Trent staarde uit het autoraampje terwijl hij naar zijn chef luisterde, die in haar mobiel zat te tieren. Niet dat Amanda Wagner ooit echt haar stem verhief, maar ze kon een scherpe toon aanslaan die menig agent in tranen uit een lopend onderzoek had doen weglopen – geen geringe prestatie, in aanmerking genomen dat het gros van haar ondergeschikten bij het Georgia Bureau of Investigation man was.

‘We zijn bij...’ Met gestrekte hals tuurde ze naar het straatnaambordje. ‘...bij Prado en Seventeenth Street.’ Amanda zweeg even. ‘Als je het nou eens op je computer opzocht?’ Ze schudde haar hoofd, duidelijk onstemd over de reactie.

‘Laten we gewoon rond blijven rijden,’ stelde Will voor. ‘Misschien vinden we dan...’

Amanda sloeg haar hand voor haar ogen. ‘Hoelang duurt het nog voor de server het weer doet?’ fluisterde ze in de telefoon. Toen ze het antwoord hoorde, zuchtte ze diep en nadrukkelijk.

Will wees op het scherm dat het hele midden van het met hout beklede dashboard in beslag nam. Een draaimolen was er niks bij, zoveel toeters en bellen had de Lexus. ‘Heb je geen gps?’

Ze liet haar hand zakken, dacht over zijn vraag na en begon toen aan een paar knopjes op het dashboard te morrelen. Aan het scherm veranderde niks, maar wel ging de airconditioning een tandje hoger. Will grinnikte, waarop ze hem een vernietigende blik toewierp. ‘Nu we hier toch zitten te wachten tot Caroline een plattegrond heeft gevonden, kun jij de handleiding wel even uit het dashboardkastje halen en me de gebruiksaanwijzing voorlezen,’ opperde ze.

Will probeerde het schuifje, maar dat zat op slot. Het was weer tekenend voor zijn relatie met Amanda Wagner. Hoe vaak stuurde ze hem niet op gesloten deuren af en verwachtte dan dat hij wel een manier zou vinden om binnen te komen? Will hield wel van ingewikkelde puzzels,

maar voor één keer zou het leuk zijn geweest als Amanda hem de sleutel gaf.

Of misschien ook niet. Will had nooit goed om hulp kunnen vragen – vooral niet aan iemand als Amanda, die in haar hoofd een lijstje scheen bij te houden van mensen die bij haar in het krijt stonden.

Hij keek weer uit het raampje terwijl zij haar secretaresse ervanlangs gaf omdat ze niet altijd en overal een plattegrond van de stad paraat had. Will was in Atlanta geboren en getogen, maar hij kwam niet vaak in Ansley Park. Hij wist dat het een van de oudste en welvarendste wijken van de stad was, waar advocaten, artsen en bankiers ruim een eeuw geleden hun benijdenswaardige herenhuisen hadden laten bouwen opdat toekomstige advocaten, artsen en bankiers er hetzelfde soort leven konden leiden als zij – in veilige afzondering midden in een van de gewelddadigste grote steden ten zuiden van de Mason-Dixonlijn. Het enige wat in de loop van de jaren was veranderd, was dat de zwarte vrouwen achter de wandelwagentjes met blanke kinderen tegenwoordig beter betaald werden.

Met zijn slingerwegen en rotondes leek Ansley ontworpen te zijn om bezoek niet zozeer te ontmoedigen als wel in verwarring te brengen. De meeste straten waren omzoomd met bomen: brede lanen en huizen die op heuvelhellingen waren gebouwd om beter op de wereld te kunnen neerkijken. Overal waren lommerrijke parken met schommels en wandelpaden. Sommige paden hadden nog de oorspronkelijke kinderkopjes. Hoewel alle huizen qua architectuur van elkaar verschilden, ging er een bepaalde uniformiteit van uit, met hun fris in de verf gestoken buitenkant en professioneel aangelegde gazons. Will vermoedde dat dit kwam doordat je hier voor een vervallen woning al gauw een miljoen neertelde. In tegenstelling tot Poncey-Highland, zijn eigen wijk, die nog geen tien kilometer hiervandaan lag, trof je in Ansley geen regenboogkleurige huizen of methadonklinieken aan.

Will keek naar een jogger op straat, die stopte om zich te strekken en een heimelijke blik op Amanda's Lexus wierp. Op het ochtendnieuws was een smogalarm afgegeven, code rood, en het advies om de buitenlucht te mijden, tenzij absoluut noodzakelijk. Niemand scheen zich er

iets van aan te trekken, ook al schoof de thermometer geleidelijk aan naar de veertig graden. Sinds ze Ansley Park waren binnengereden, had Will al minstens vijf joggers geteld. Het waren allemaal vrouwen, en allemaal beantwoordden ze aan het stereotype van de kwieke, volmaakte voetbalmoeder, met haar door pilates opgepepte lijf en dansende paardenstaartje.

De Lexus stond aan de voet van een kennelijk populaire heuvel. Achter hen werd de straat omzoomd door hoge eiken, die het trottoir in schaduw hulden. Alle hardloopsters hadden hun pas vertraagd om naar de auto te kijken. Dit was niet het soort buurt waar een man en een vrouw erg lang in een geparkeerde wagen konden zitten zonder dat iemand de politie belde. Uiteraard was dit ook niet het soort buurt waar opgroeiende meisjes in hun eigen huis wreed werden verkracht en vermoord.

Hij wierp weer een blik op Amanda, die het telefoontje met kracht tegen haar oor drukte, alsof ze het plastic in tweeën wilde breken. Ze was een aantrekkelijke vrouw, zolang je haar niet hoorde praten of voor haar moest werken of langer dan twee minuten met haar in een auto zat. Will schatte haar op begin zestig. Toen hij ruim tien jaar geleden bij het GBI begon, was Amanda's haar eerder peper dan zout geweest, maar dat was de afgelopen maanden drastisch veranderd. Hij wist niet of het kwam door een gebeurtenis in haar privéleven of doordat het haar niet lukte een afspraak met haar kapper te maken, maar de laatste tijd kon je de jaren aan haar afzien.

Amanda begon weer op dashboardknopjes te drukken in een poging de gps aan de praat te krijgen. De radio ging aan, en ze draaide hem snel weer uit, maar Will ving nog net de openingsklanken van een swingband op. Mompelend drukte ze op een ander knopje, en nu gleed Wills raampje naar beneden. Hij kreeg een vlaag hete lucht over zich heen, alsof er een ovendeur was opengezet. In het zijspiegeltje zag hij een jogger boven op de heuvel. Het blad van de kornoeljebomen bewoog zachtjes op het briesje.

Amanda liet de elektronica voor wat het was. 'Dit is belachelijk. We zijn de belangrijkste opsporingsdienst van de staat en we kunnen verdomme niet eens de plaats delict vinden.'

Will draaide zich om, en terwijl zijn veiligheidsriem om zijn schouder spande, keek hij heuvelopwaarts.

‘Wat is er?’ vroeg Amanda.

‘Die kant op,’ zei hij, en hij wees naar achteren. De grote takken boven hun hoofd waren met elkaar vervlochten en hulden de straat in een schemerig licht. In deze tijd van het jaar stond er nauwelijks wind, was het alleen meedogenloos heet. Wat hij gezien had, was niet het getril van blad, maar het blauwe zwaailicht van een politieauto, dat tussen de schaduwen door blonk.

Opnieuw slaakte Amanda een diepe zucht; ze zette de auto in zijn een en keerde op de weg. Plotseling ging ze zonder te waarschuwen op de rem staan, en haar arm schoot voor Will langs, alsof ze wilde voorkomen dat hij door de voorruit vloog. Een grote witte bestelbus scheurde al claxonnerend langs. Geluidloos vloekend hief de bestuurder zijn vuist.

‘Channel Five,’ zei Will, die het logo van de plaatselijke nieuwszender op de zijkant van de bus had zien staan.

‘Ze zijn niks vroeger dan wij,’ luidde het commentaar van Amanda, die achter de nieuwsbus aan de heuvel op reed. Ze sloeg rechts af en stuitte bij de eerstvolgende afslag naar links op een surveillancewagen die in z’n eentje de doorgang blokkeerde. Er was al een handjevol verslaggevers gearriveerd; alle plaatselijke zenders waren present, maar ook CNN, dat zijn internationale hoofdkwartier een paar kilometer verderop had. Een vrouw die de moordenaar van haar dochter had vermoord, zou overal ter wereld groot nieuws zijn, maar nu het de blanke dochter van welgestelde ouders betrof, en bovendien een familie die tot de invloedrijkste van de stad behoorde, kreeg het een bijna duizelingwekkend schandalig tintje. Ergens in New York hing een staflid van Lifetime Movie Network kwijlend boven haar BlackBerry.

Terwijl ze langs de blokkade reed, haalde Amanda haar penning tevoorschijn en zwaaide ermee naar de agent. Verderop waren nog meer surveillancewagens en ook een stel ambulances. De portieren stonden open en de brancards waren leeg. Ambulancepersoneel hing rokend rond. De donkergroene BMW X5 voor het huis viel nogal uit de toon te

midden van de hulpverleningswagens, maar bij het zien van de gigantische SUV vroeg Will zich af waar het busje van de lijkschouwer bleef. Het zou hem niet verbazen als die ook verdwaald was. Ansley was geen buurt waar iemand met een ambtenarensalaris dagelijks kwam.

Amanda zette de auto in zijn achteruit en parkeerde tussen twee surveillancewagens. De parkeersensoren begonnen te piepen toen ze op het gaspedaal tikte. ‘Hier niet blijven rondlummelen, Will. We bemoeien ons niet met deze zaak, tenzij we hem helemaal overnemen.’

Sinds ze het stadhuis hadden verlaten, had Will al minstens twee variaties op dit thema moeten aanhoren. De grootvader van het dode meisje, Hoyt Bentley, was een schatrijke projectontwikkelaar die in de loop der jaren de nodige vijanden had gemaakt. Afhankelijk van wie je sprak, behoorde Bentley tot de notabelen van de stad of was hij een ouwe maat van vroeger, het soort boef met geld dat achter de schermen van alles voor elkaar kreeg zonder ooit vuile handen te maken. Ongeacht welke versie van zijn levensverhaal waar was, zijn zakken waren diep genoeg om naar behoefte politieke vrienden te kopen. Nadat Bentley de gouverneur had gebeld, had deze contact opgenomen met de directeur van het Georgia Bureau of Investigation, die op zijn beurt Amanda opdracht had gegeven om eens een kijkje te gaan nemen.

Bij het geringste teken dat de moord in opdracht was gepleegd of dat er meer speelde dan een simpele, uit de hand gelopen roofoverval zou Amanda met één telefoontje de zaak voor de neus van de politie van Atlanta weggapen, sneller dan een peuter die zijn lievelingsspeeltje terugpakt. Als het een willekeurige, alledaagse tragedie betrof, dan zou ze de afhandeling waarschijnlijk aan Will overlaten, terwijl ze zelf in haar chique auto terugpruttelde naar het stadhuis.

Amanda zette de auto in zijn een en reed hem centimeter voor centimeter naar voren. De pauze tussen de piepjes werd beangstigend kort toen ze steeds dichterbij de surveillancewagen toe schoof. ‘Als Bentley iemand zo op stang heeft gejaagd dat die zijn kleindochter heeft vermoord, dan tilt dat de zaak naar een heel ander niveau.’

Ze klonk bijna hoopvol bij het vooruitzicht. Will begreep haar opwin-

ding – het oplossen van een dergelijke zaak zou de zoveelste pluim op Amanda's hoed zijn – maar hij hoopte dat hij zelf nooit zover zou komen dat hij de dood van een meisje als opstapje voor zijn carrière beschouwde. Hij wist trouwens niet goed wat hij van de dode man moest denken. Hij was moordenaar, maar ook slachtoffer. Georgia's standpunt ten aanzien van de doodstraf in aanmerking genomen maakte het waarschijnlijk niet zoveel uit dat hij hier in Ansley Park was gewurgd in plaats van in Coastal State Prison op een brancard te worden vastgesnoerd en een dodelijke injectie te krijgen.

Will had het portier al geopend nog voor Amanda de auto in de parkeerstand had gezet. De warme lucht was als een stomp in zijn maag en een paar tellen lang hadden zijn longen het zwaar te verduren. Vervolgens kreeg de luchtvochtigheid greep op hem, en hij vroeg zich af of het ook zo voelde als je tbc had. Toch schoot hij in zijn colbertje, om de holster die aan de achterkant van zijn riem zat vastgeklikt aan het zicht te onttrekken. Voor de zoveelste keer betwijfelde Will of het wel zo verstandig was om half augustus een driedelig pak te dragen.

Amanda scheen geen last te hebben van de hitte toen ze zich bij Will voegde. Een groepje agenten in uniform stond op een kluitje aan het begin van de oprit en keek toe terwijl ze de straat overstaken. Aan hun blikken zag hij dat ze hem herkenden, en Amanda zei waarschuwend: 'Ik hoef je geloof ik niet te vertellen dat je op dit moment niet echt geliefd bent bij de politie van Atlanta.'

'Nee,' beaamde Will. Een van de agenten in het clubje spuugde nadrukkelijk op de grond toen ze langsliepen. Een ander pakte het wat subtieler aan en stak zijn middelvinger op. Will plakte een glimlach op zijn gezicht en stak zijn duim naar hen op om aan te geven dat de afkeer niet wederzijds was.

Vanaf haar allereerste dag in functie had de burgemeester van Atlanta gezworen dat ze de corruptie, die onder haar voorganger zo welig had getierd, met wortel en tak zou uitroeien. De afgelopen paar jaar had ze nauw samengewerkt met het GBI om de meest schaamteloze overtreders aan te pakken. Amanda was zo vriendelijk geweest Will als vrijwilliger

naar voren te schuiven om het hol van de leeuw te betreden. Een halfjaar geleden had hij een onderzoek afgesloten dat had geresulteerd in het ontslag van zes rechercheurs en het gedwongen vroegtijdige pensioen van een zeer hoge plaatselijke politiefunctionaris. In alle gevallen klopte het als een bus – de politiemensen streken geld op als er een narcoticabende werd opgerold – maar niemand vond het prettig als een onbekende met de bezem door zijn huis ging, en Will had in de loop van het onderzoek bepaald geen vrienden gemaakt.

Amanda had er promotie uit gesleept. Will had er de status van verschoppeling aan overgehouden.

Achter zijn rug werd ‘klootzak’ gefluisterd, maar hij negeerde het, en terwijl ze over de afbuigende oprit liepen, probeerde hij zijn gedachten bij de misdaad te houden die hij straks onder ogen zou krijgen. De tuin stond vol met allerlei exotische bloemen waarvan Will met geen mogelijkheid de namen wist. Het huis zelf was gigantisch, met statige zuilen die een balkon op de eerste verdieping schraagden, en een ronde granieten trap die naar de dubbele voordeur leidde. Afgezien van het handjevol norske agenten dat het plaatje bedierf, was het een indrukwekkend huis.

‘Trent,’ werd er geroepen, en hij zag rechercheur Leo Donnelly de trap afkomen. Leo was een gedrongen mannetje, minstens dertig centimeter kleiner dan Will, die bijna een meter negentig was. Sinds ze voor het laatst hadden samengewerkt, had hij zich een Columboachtig schuifeltje aangemeten, waardoor hij aan een opgewonden aapje deed denken. ‘Jezus, wat doe jij hier?’

Will wees naar de camera’s als meest aannemelijke verklaring. Iedereen wist dat het GBI er niet voor zou terugdeinzen om een baby in de Chattahoochee te gooien als ze daarmee het avondnieuws zouden halen. ‘Dit is mijn chef, Mrs. Wagner,’ liet hij de rechercheur weten.

‘Hoi,’ zei Leo. Na een knikje richtte hij zich weer tot Will. ‘Hoe is het met Angie?’

‘We zijn verloofd.’ Will voelde hoe Amanda’s kritische blik in al zijn kille intensiteit op hem bleef rusten. Hij probeerde eronderuit te komen

en vroeg met een knik in de richting van de open deur: 'En wat hebben we hier?'

'Iedereen haat je als de pest, man.' Leo pakte een sigaret en stak hem op. 'Ik zou maar uitkijken als ik jou was.'

'Is de moeder nog binnen?' vroeg Amanda.

'Eerste deur links,' antwoordde Leo. 'Mijn collega is bij haar.'

'Heren, als u me wilt excuseren.' Amanda keerde zich van Leo af alsof hij een bediende was. De blik die ze Will schonk was al niet veel aangenaamer.

Leo blies een stoot rook uit en keek haar na toen ze de trap op ging. 'Kouwe kikker, als je het mij vraagt. Droogijs is er godverdomme niks bij.'

Automatisch sprong Will voor haar in de bres, zoals je een niksnut van een oom of een slet van een zusje verdedigt als iemand van buiten de familie een negatieve opmerking maakt. 'Amanda is een van de beste politiemensen met wie ik ooit heb samengewerkt.'

Leo deed er nog een schepje bovenop. 'Lekkere kont voor een oma.'

Will dacht weer aan dat moment in de auto, toen Amanda's arm opeens voor hem langs was geschoten omdat ze bang was dat ze op het nieuwsbusje zouden knallen. Het was het meest moederlijke gebaar dat hij haar ooit had zien maken.

'Reken maar dat je daar je handen vol aan hebt in bed,' zei Leo.

Will moest een huivering onderdrukken toen hij het beeld uit zijn hoofd probeerde te zetten. 'Hoe gaat het anders met je?'

'Door die kloteprostaat ben ik zo lek als een zeef. Ik heb al twee maanden geen beurt meer gehad en nu heb ik ook nog een hoest die niet weg wil.' Als bewijs begon hij te hoesten en toen nam hij weer een trek van zijn sigaret. 'En jij?'

Will rechtte zijn schouders. 'Niks te klagen.'

'Nee, niet met Angie Polaski thuis.' Leo's suggestieve lachje deed Will denken aan een astmatische kinderverkrachter die drie pakjes per dag rookte. Angie had vijftien jaar bij de afdeling Zedendelicten gewerkt voor ze met ziekteverlof ging. Leo verkeerde in de veronderstelling dat ze een hoer was, alleen omdat ze zich voor haar werk als hoer moest kleden.

Of misschien kwam het doordat ze in de loop van de jaren met talloze mannen het bed had gedeeld.

‘Ik zal haar de groeten van je overbrengen,’ zei Will.

‘Moet je doen.’ Leo keek Will aandachtig aan en nam weer een hijs van zijn sigaret. ‘Maar zeg eens eerlijk: wat heb je hier te zoeken?’

Will probeerde zich er met een schouderophalen van af te maken, want hij wist dat Leo woedend zou worden als deze zaak onder zijn neus werd weggegraid. ‘Bentley heeft nogal veel connecties.’

Argwanend trok Leo zijn wenkbrauw op. Ondanks zijn gekreukelde pak en zijn wijkende voorhoofd, waardoor hij aan een holbewoner deed denken, was hij lang genoeg bij de politie om te weten wanneer iemand een vraag niet naar behoren had beantwoord. ‘Heeft Bentley je erbij gehaald?’

‘Het GBI kan zich alleen maar in een zaak mengen als het door de plaatselijke politie of door de overheid wordt gevraagd.’

Leo lachte snuivend, en de rook kwam uit zijn neusgaten. ‘Je vergeet ontvoeringen.’

‘En bingo,’ voegde Will eraan toe. Het GBI had een speciale eenheid die in de hele staat onderzoek deed naar bingohallen. Het was het soort baantje dat je kreeg als je de verkeerde persoon op de tenen had getrapt. Twee jaar geleden had Amanda Will naar de bergen in het noorden van Georgia verbannen, waar hij zijn tijd had zoetgebracht met het arresteren van in speed handelende boerenkinkels en had nagedacht over het risico dat hij liep als hij ongehoorzaam was aan zijn directe chef. Hij twijfelde er niet aan of hij ging naar de bingobrigade als hij haar ooit weer op de kast joeg.

Will wees naar het huis. ‘Wat is hier precies gebeurd?’

‘Het ouwe liedje.’ Leo haalde zijn schouders op. Weer nam hij een lange trek van zijn sigaret, die hij vervolgens uitdrukte op zijn schoen. ‘Mammie komt thuis van tennis en de deur is van het slot.’ Hij stopte de peuk in zijn jaszak terwijl hij Will voorging naar het huis. ‘Ze gaat naar boven en ziet haar dochter, dood en bepoteld.’ Hij wees naar de rondlopende trap die over hun hoofden naar boven voerde. ‘De moordenaar is

er nog, krijgt mammië in de peiling – verdomd lekker stuk, trouwens – er ontstaat een worsteling en – verrassing? – hij is degene die het loodje legt.’

Will bestudeerde de indrukwekkende entree. Een van de dubbele deuren zat dicht, terwijl de andere openstond. Het kapotte zijraam was een heel eind van de deurknop verwijderd, en de indringer moest een behoorlijk lange arm hebben gehad om de deur aan de binnenkant van het slot te kunnen doen.

‘Huisdieren?’ vroeg hij.

‘Een driehonderd jaar oude blonde labrador. Die was in de achtertuin. Zo doof als een dooie kwartel, volgens de moeder. Heeft er waarschijnlijk gewoon doorheen geslapen.’

‘Hoe oud is het meisje?’

‘Zeventien.’

Het getal weergalmdde door de betegelde hal, waar de luchtverfrisser met lavendelgeur en Leo’s zweterige nicotinstank het moesten opnemen tegen het metalige vleugje van een gewelddadige dood. Onder aan de trap bevond zich de bron van de meest dominante geur. De man lag op zijn rug, met zijn geopende handen naast zijn hoofd, alsof hij zich had willen overgeven. Een middelgroot keukenmes met een houten heft en een gekarteld lemme lag op een halve meter van zijn hand, in een nest van kapot glas. Zijn zwarte spijkerbroek zag er bevuild uit, en de huid van zijn hals was rood gekneusd van de wurging. Door het plukkerige snorretje leek het alsof zijn bovenlip vies was. Zijn bakkebaarden waren bezaaid met puistjes. Een van zijn sportschoenen zat los en de veter was stijf van het opgedroogde bloed. De dansende kers met het zwierig schuine steeltje die het T-shirt van de moordenaar sierde, viel nogal uit de toon. Het shirt was donkerrood en het was moeilijk te zeggen of de nog donkerder plekken door bloed, zweet of urine waren veroorzaakt, of door een combinatie van die drie.

Will volgde de blik van de man naar de kroonluchter boven hun hoofd. Het glas tinkelde in het kunstmatige briesje van de airconditioning. Witte lichtvlekken dansten de hal rond; weerkaatst zonlicht dat door het ronde raam boven de deuren naar binnen viel.

‘Weet je al wie het is?’ vroeg Will.

‘Zo te zien zit zijn portemonnee in zijn kontzak, maar hij loopt niet weg. Ik draai het lichaam liever niet om voor Pete hier is.’ Hij doelde op Pete Hanson, de gemeentelijke lijkschouwer. ‘De dader lijkt erg jong, vind je niet?’

‘Ja,’ beaamde Will, die vermoedde dat de moordenaar nog niet oud genoeg was om drank te mogen kopen. Amanda had zich al zitten verheugen bij het vooruitzicht op een moord in opdracht. Tenzij de vijanden van Hoyt Bentley een elite-eenheid corpsballen op de loonlijst hadden staan, betwijfelde hij of er enig verband was.

‘Iets in de privésfeer?’ vroeg hij.

Weer haalde Leo zijn schouders op, een gebaar dat een soort tic begon te worden. ‘Ziet er wel naar uit, hè? Vriendje gaat over de rooie, vermoordt het meisje, raakt in paniek wanneer mammie thuiskomt en probeert haar te pakken. Het probleem is dat Campano zweert dat ze hem nog nooit heeft gezien.’

‘Campano?’ herhaalde Will, die zijn ingewanden voelde verkrampen bij het horen van die naam.

‘Abigail Campano. Dat is de moeder.’ Leo keek hem onderzoekend aan. ‘Ken je haar soms?’

‘Nee.’ Will keek weer naar het lichaam en hoopte dat zijn stem hem niet verried. ‘Ik dacht dat haar achternaam Bentley was.’

‘Zo heet haar vader. Haar man heet Paul Campano. Hij heeft een heel stel autobedrijven. Je kent de reclame toch wel? “*We never say no at Campano.*”’

‘Waar is ie?’

Leo’s telefoontje ging over en hij klikte het van zijn riem. ‘Die kan elk moment hier zijn. Ze had hem aan de telefoon toen het gebeurde. Hij heeft 911 gebeld.’

Pas nadat hij zijn keel had geschraapt vond Will zijn stem terug. ‘Het zou wel eens interessant kunnen zijn om te horen wat hij heeft gehoord.’

‘Denk je?’ Weer nam Leo Will onderzoekend op en ondertussen klapte hij zijn telefoontje open. ‘Met Donnelly.’

Hij liep naar buiten, en Will liet zijn blik de hal rondgaan, langs het dode lichaam en het kapotte glas. Kennelijk had hier een heftige worsteling plaatsgevonden. De vloer was besmeurd met bloed, en twee paar sportschoenen hadden smerige afdrukken van het ruitprofiel op hun zolen op de roomwitte tegels achtergelaten. Een frêle, antiekerig tafeltje was omgevallen en een glazen schaal lag er in scherven naast. Verder was er een kapot mobieltje waar kennelijk iemand op getrapt had. Post lag als confetti over de vloer verspreid en een op zijn kant liggende damestas had zijn inhoud bij de rest van de rommel gevoegd.

Bij een van de muren stond een lamp recht overeind, alsof iemand hem in die stand had neergezet. De voet was gebarsten en de kap hing scheef. Will vroeg zich af of hij weer rechtop was gezet of tegen alle verwachtingen in zo was neergekomen. Ook vroeg hij zich af of iemand de bloederige blotevoetafdruk naast de lamp had opgemerkt.

Zijn blik volgde de gebogen lijn van de geboende houten trap, en hij zag de bloederige afdrukken van sportschoenen naar beneden gaan, maar verder waren nergens afdrukken van blote voeten te bekennen. Op de muren zaten vegen en diepe groeven waar schoenen en lichaamsdelen het pleister hadden weggeslagen, het bewijs dat minstens één persoon van de trap was gevallen. Het moest een harde smak zijn geweest. Abigail Campano had geweten dat ze vocht voor haar leven. En de dode jongen onder aan de trap was bepaald geen lichtgewicht. Onder zijn rode T-shirt tekenden zijn spieren zich duidelijk af. Tot aan zijn laatste ademtocht moest het een schok voor hem zijn geweest om het onderspit te delven.

Ter oriëntatie maakte Will in gedachten een schematische voorstelling van het huis. Onder aan de trap voerde een lange gang naar de achterkant, waar zich zo te zien de keuken en woonkamer bevonden. Op de hal kwamen twee kamers uit, waarschijnlijk ooit bedoeld als aparte dames- en herensalons. Een van de kamers was met schuifdeuren afgesloten, maar de deur van de tweede, die kennelijk als bibliotheek werd gebruikt, stond open. Donkere lambrisering domineerde de ruimte. De muren gingen schuil achter boekenkasten, en in de diepe open haard lag het hout klaar om aangestoken te worden. Het meubilair was zwaar,

waarschijnlijk eiken. Twee grote leren stoelen namen een prominente plaats in. Will vermoedde dat de andere salon er heel anders uitzag, met witte of crèmekleurige muren en meubilair dat minder mannelijk aandeed.

Boven was de indeling waarschijnlijk zoals gangbaar in dit soort oude huizen: vijf of zes slaapkamers, verbonden door een lange, T-vormige overloop, en een vroegere personeelstrap die achter in de keuken uitkwam. Te oordelen naar de andere huizen in de buurt was er buiten vast een koetshuis dat tot garage was verbouwd, met boven een appartementje. Het zou een heel karwei zijn om het allemaal op te meten en in kaart te brengen voor het rapport. Will was blij dat hij het niet hoefde te doen.

Ook was hij blij dat hij niet zou hoeven uitleggen waarom die ene, bloederige voetafdruk in de hal de trap op ging in plaats van in de richting van de voordeur.

Leo kwam weer binnen, zichtbaar geïrriteerd na het telefoongesprek. ‘Alsof er al niet genoeg mensen hun kop in m’n reet steken met dat prostaatgedoe.’ Hij wees naar het tafereel voor zich. ‘En, heb je dit al voor me opgelost?’

‘Van wie is die groene BMW daar op straat?’

‘Van de moeder.’

‘En de dochter – heeft zij ook een auto?’

‘Een zwarte BMW, geloof het of niet. Een 325 cabrio. Haar ouders hebben hem in beslag genomen toen haar cijfers kelderden.’ Hij wees naar het huis aan de overkant. ‘Een nieuwsgierige buurvrouw heeft haar verlinkt nadat ze de auto onder schooltijd op de oprit had zien staan.’

‘Heeft die buurvrouw vandaag nog iets gezien?’

‘Die is nog ouder dan de hond, dus verwacht er maar niet te veel van.’ Schouderophalend voegde hij eraan toe: ‘We hebben er iemand op afgestuurd, die zit nu met haar te praten.’

‘Weet de moeder zeker dat ze de moordenaar niet kent?’

‘Absoluut. Toen ze wat gekalmeerd was, heb ik haar nog eens naar hem laten kijken. Ze heeft hem nog nooit van haar leven gezien.’

Will keek weer naar de dode man. Alles klopte, maar hij snapte er geen snars van. ‘Hoe is hij hier gekomen?’

‘Geen idee. Misschien met de bus en is hij vanaf Peachtree Street komen lopen.’

Peachtree Street, een van de drukste straten van Atlanta, lag op nog geen tien minuten afstand. Het was er een komen en gaan van bussen en metrotreinen, die duizenden mensen van en naar kantoren en winkels vervoerden. Will had wel eens gehoord van boeven die nog dommere dingen deden dan een wrede moord afstemmen op de dienstregeling van de bus, maar deze verklaring klopte niet. Dit was Atlanta. Alleen de allerarmsten en milieufanaten namen het openbaar vervoer. De dode op de vloer was een keurige blanke jongen, in een spijkerbroek van zo te zien driehonderd dollar en met een stel Nikes van tweehonderd dollar aan zijn voeten. Hij had een auto of hij woonde in de buurt.

‘De surveillancewagens kijken al uit naar een auto die hier niet thuis hoort,’ deelde Leo mee.

‘Was jij de eerste rechercheur ter plekke?’

Leo wachtte even voor hij antwoord gaf, want Will moest er wel van doordrongen zijn dat hij hem een gunst bewees. ‘Ik was er zelfs als eerste politieman,’ zei hij ten slotte. ‘Het alarmtelefoontje kwam om halfeen binnen. Ik was bijna klaar met mijn lunch in die broodjeszaak aan Fourteenth Street. Twee tellen na mij arriveerde de surveillancewagen. We zijn het huis door gelopen om te kijken of er verder nog iemand was, en toen heb ik iedereen naar buiten gejaagd.’

Fourteenth Street was nog geen vijf minuten rijden van de plek waar ze nu stonden. Het was puur geluk dat de eerste politieman ter plekke een rechercheur was die de plaats delict kon veiligstellen. ‘Heb jij ook als eerste met de moeder gesproken?’

‘Jezus, wat was die over d’r toeren. Haar handen trilden en ze kreeg er geen woord uit. Pas na tien minuten was ze voldoende gekalmeerd om haar verhaal te kunnen doen.’

‘En dit is volgens jou een duidelijk plaatje? Een uit de hand gelopen ru-zietje tussen twee pubers, de moeder komt binnen en gooit roet in het eten.’

‘Moet je dat van Hoyt Bentley uitzoeken?’

Will omzeilde de vraag. ‘Deze zaak ligt gevoelig, Leo. Bentley speelt golf met de gouverneur. Hij zit in het bestuur van ongeveer de helft van alle liefdadigheidsinstellingen hier in de stad. Zou je niet nog verbaasder zijn als we hier níét waren?’

Leo maakte een beweging die het midden hield tussen een knik en een schouderophalen. Misschien zat ook hem iets dwars wat deze situatie betrof, want hij vervolgde: ‘De moeder heeft afweerletsel. Aan al die kapotte troep en gebutste muren kun je zien dat er flink gevochten is. Die dooie jongen heeft hetzelfde soort letsel, inclusief wat bijtewonden op zijn vingers van toen de moeder onder zijn handen uit probeerde te komen. Het meisje boven – daar is ie lekker mee bezig geweest. Slipje naar beneden, bh omhooggeschoven. Alles onder het bloed.’

‘Is er boven ook gevochten?’

‘Wel iets, maar niet zoals hier beneden.’ Hij zweeg even en zei toen: ‘Wil je haar nog spreken?’

Will kon het gebaar wel waarderen, maar Amanda had overduidelijk aangegeven dat hij niet bij de zaak betrokken mocht raken, tenzij de tekenen erop wezen dat het moord in opdracht was. Als Will boven iets zag, hoe onbeduidend ook, dan moest hij misschien later in de rechtszaal getuigenis afleggen.

Toch kon ze hem zijn nieuwsgierigheid niet verwijten. ‘Hoe is het meisje vermoord?’

‘Moeilijk te zeggen.’

Will keek achterom, naar de openstaande voordeur. De airconditioning in het huis moest het opnemen tegen de binnendringende hitte en draaide op volle toeren. ‘Heb je alles hier al laten fotograferen?’

‘Boven en beneden,’ zei Leo. ‘Zodra de lichamen weg zijn, onderzoeken we het hier op vingerafdrukken en de gebruikelijke shit. Trouwens, dan doe ik die deur ook dicht, want dat schijnt je hoog te zitten. Ik zal proberen het aantal toeristen tot een minimum te beperken.’ Hij voegde eraan toe: ‘Op een zaak als deze zullen ze wel een paar zwaargewichten zetten.’

Dat leek Will nog zacht uitgedrukt. Niemand had melding gemaakt

van een onbekende auto in de buurt. Tenzij Leo's openbaarvervoerstheorie klopte, woonde de jongen waarschijnlijk ook in Ansley Park. Met een beetje pech kwam hij uit een advocatenfamilie. Leo zou precies volgens het boekje te werk moeten gaan, anders hing hij zodra hij het getuigenbankje betrad.

Will probeerde zijn eerdere vraag anders te formuleren. 'Hoe is ze gestorven?'

'Ze ziet er gruwelijk uit: een gezicht als een rauwe hamburger en overal bloed. Het verbaasde me dat de moeder haar herkende.' Leo zweeg even, want hij begreep ook wel dat Will op een wat concreter antwoord stond te wachten. 'Zal ik eens een gok doen? Hij heeft haar eerst geslagen en toen doodgestoken.'

Weer keek Will naar de dode man op de vloer. Zijn handpalmen waren bedekt met opgedroogd bloed, anders dan je zou verwachten bij een tot vuist gebalde hand die op iemand insloeg of een hand die een mes vastklemde. De knieën van zijn zwarte spijkerbroek zagen er ook donkerder uit, alsof hij in iets nats was neergeknield. Zijn T-shirt was tot vlak onder zijn ribben opgetrokken. Een verse kneuzing liep tot onder zijn broekband door.

'Is de moeder gewond?' vroeg Will.

'Schrammen op de achterkant van haar armen en handen, zoals ik al zei. In haar handpalm zit een behoorlijk diepe snee van het glas op de vloer.' Leo somde op: 'Overal blauwe plekken, een kapotte lip, wat bloed in haar oor. Misschien een verstuikte enkel. Ik dacht dat ie gebroken was, maar ze kon hem nog bewegen.' Hij wreef over zijn mond, en had waarschijnlijk een liefding over voor een sigaret. 'Ik heb de ambulance gebeld, maar ze zei dat ze niet wegging voor haar dochter was afgevoerd.'

'Zei ze het zo: "afgevoerd"?'

Binnensmonds vloekend haalde Leo een notitieboekje met spiraalband uit zijn zak. Hij bladerde naar de betreffende pagina en hield het Will voor.

Will keek fronsend naar de onleesbare krabbels. 'Wat moet dit voorstellen, de pootafdrukken van een kip?'

Leo draaide het notitieboekje weer om en las hardop: ‘Ik laat mijn dochter hier niet achter. Ik ga hier pas weg wanneer Emma weggaat.’

Will liet de naam bezinken, tot het meisje een persoon voor hem werd in plaats van het zoveelste anonieme slachtoffer. Ooit was ze een baby geweest. Haar ouders hadden haar in hun armen gehouden, haar beschermd en een naam gegeven. En nu waren ze haar kwijt.

Hij vroeg: ‘Wat zegt de moeder nog meer?’

Leo sloeg het notitieboekje dicht. ‘De kale feiten, meer niet. Ik durf er mijn kop onder te verwedden dat ze advocaat is geweest voor ze zwanger raakte en alles opgaf voor het goede leven.’

‘Hoezo?’

‘Ze is heel voorzichtig met wat ze zegt en hoe ze het zegt. De hele tijd “ik had het gevoel dit” en “ik was bang dat”’.

Will knikte. Je kon je alleen op zelfverdediging beroepen als je het gevoel had dat je ten tijde van de aanval in onmiddellijk levensgevaar verkeerde. Campano was ongetwijfeld al een basis aan het leggen, maar hij wist niet of dat kwam doordat ze slim was of doordat ze de waarheid sprak. Weer keek hij neer op de dode man, naar de aangekoekte handpalmen en het van bloed doordrenkte shirt. Hier was meer aan de hand dan een eerste blik deed vermoeden.

Leo legde zijn hand op Wills schouder. ‘Hoor eens, ik waarschuw je maar vast...’

De schuifdeuren gingen open en hij zweeg. Daar stond Amanda, naast een jonge vrouw. Achter hen zag Will een derde vrouw op een diepe bank zitten. Ze droeg een wit tennispakje. Een van haar voeten, ongetwijfeld de geblesseerde, had ze op de salontafel gelegd. Haar tennisschoenen stonden op de vloer.

‘Speciaal agent Trent van het GBI,’ zei Amanda, en ze schoof de deuren weer achter zich dicht. ‘Dit is rechercheur Faith Mitchell.’ Amanda nam Leo van top tot teen op, alsof hij een rotte vis was, en wendde zich toen weer tot de vrouw. ‘Agent Trent staat volledig tot je beschikking. Het GBI zal je op alle mogelijke manieren van dienst zijn.’ Ze keek Will met opgetrokken wenkbrauwen aan, ten teken dat het tegenovergestelde waar

was. En voor het geval hij het nog niet begreep, voegde ze eraan toe: ‘Over een uur verwacht ik je terug op het bureau.’

Ook al had Will dit min of meer verwacht, toch was hij er niet echt op voorbereid. Zijn auto stond nog bij het stadhuis. Donnelly moest op de plaats delict blijven tot het huis werd vrijgegeven, en er was geen agent buiten die niet stond te popelen om Will Trent in zijn eentje op de achterbank van zijn surveillancewagen te hebben.

‘Agent Trent?’ Faith Mitchell maakte een geïrriteerde indruk, en Will vroeg zich af of hij iets had gemist.

‘Sorry?’ zei hij.

‘Ja, vast,’ mompelde ze, en Will knipperde met zijn ogen, want nu volgde hij het helemaal niet meer.

Leo leek het niet te merken. Hij vroeg aan de agente: ‘Heeft de moeder nog iets gezegd?’

‘Haar dochter heeft een beste vriendin.’ Evenals Leo had Faith Mitchell een notitieboekje met spiraalband op zak. Ze bladerde het door om de naam op te zoeken. ‘Kayla Alexander. Volgens de moeder zit ze nu waarschijnlijk op school. Westfield Academy.’

Will wist dat dat een dure particuliere middelbare school was, aan de rand van Atlanta. ‘Waarom was Emma niet op school?’

Faith richtte zich tot Leo, hoewel Will de vraag had gesteld. ‘Er zijn in het verleden wat problemen met spijbelen geweest.’

Nu was Will geen deskundige, maar hij kon zich niet voorstellen dat een meisje van die leeftijd spijbelde zonder haar beste vriendin op sleeptouw te nemen. Tenzij ze met haar vriendje had afgesproken. Zijn blik ging weer naar de trap en het liefst zou hij naar boven gaan om de plaats van het misdrijf te onderzoeken. ‘Waarom was de moeder vandaag niet thuis?’

‘Ze had een of andere wekelijkse bijeenkomst op haar club,’ zei Faith. ‘Meestal is ze niet voor drieën thuis.’

‘Dus als iemand het huis in de gaten hield, dan wist hij dat Emma hier alleen was.’

‘Even een frisse neus halen,’ zei Faith tegen Leo. Ze liep de deur uit en

ging met haar handen in de zij op de rand van de veranda staan. Ze was jong, waarschijnlijk begin dertig, van gemiddelde lengte, en knap zoals slanke, blonde vrouwen dat van nature schijnen te moeten zijn – maar ze had iets wat haar minder aantrekkelijk maakte. Misschien was het de stuurse trek op haar gezicht of de rauwe haat die in haar ogen opflitste.

‘Sorry, man,’ mompelde Leo verontschuldigend. ‘Ik wilde je net vertellen...’

Aan de andere kant van de hal gingen de schuifdeuren weer open. Abigail Campano stond in de deuropening, met haar been wat opgetrokken zodat haar gewicht niet op haar geblesseerde enkel rustte. Anders dan bij Faith ging er iets stralends uit van haar blonde haar en haar gave, roomblanke huid. Ook al waren haar ogen gezwollen van het huilen en bloedde haar kapotte lip nog steeds, ze was zonder meer beeldschoon.

‘Mrs. Campano,’ begon Will.

‘Abigail,’ onderbrak ze hem met zachte stem. ‘Bent u de agent van het GBI?’

‘Ja. Gecondoleerd met uw verlies.’

Verward staaarde ze hem aan, waarschijnlijk omdat ze de dood van haar dochter nog niet kon bevatten.

‘Zou u me iets over uw dochter willen vertellen?’

Nog steeds keek ze hem wezenloos aan.

Will deed een nieuwe poging. ‘Tegen rechercheur Donnelly hebt u gezegd dat ze de laatste tijd wel eens spijbelde.’

Ze knikte traag. ‘Blijkbaar lukte het haar om...’ Haar stem stierf weg toen ze naar de dode man op de vloer keek. ‘Onder invloed van Kayla is ze vorig jaar gaan spijbelen. Daarvoor had ze nog nooit zoiets gedaan. Ze was altijd een heel braaf meisje. Ze probeerde altijd haar best te doen.’

‘Waren er ook andere problemen?’

‘Het lijkt allemaal zo onbeduidend.’ Met trillende lippen probeerde ze haar emoties de baas te blijven. ‘Opeens werd ze brutaal en ging ze haar eigen gang. Ze wilde onafhankelijk zijn, en wij wilden nog steeds ons kleine dochtertje in haar zien.’

‘Had Emma behalve Kayla ook andere vriendinnen? Of vriendjes?’

Abigail schudde haar hoofd en sloeg haar armen om haar middel. ‘Ze was heel verlegen. Ze maakte niet gemakkelijk nieuwe vrienden. Ik weet niet hoe dit heeft kunnen gebeuren.’

‘Heeft Kayla ook een broer?’

‘Nee, ze is enig kind.’ Haar stem stakte. ‘Net als Emma.’

‘Denkt u dat u een lijstje zou kunnen opstellen met de namen van andere jongens en meiden met wie ze optrok?’

‘Ze had wel wat vage kennissen, maar Emma koos altijd één iemand uit...’ Weer stierf haar stem weg. ‘Eigenlijk had ze niemand behalve Kayla.’ Iets in haar toon was zo definitief, ze was er zo van overtuigd dat haar dochter alleen had gestaan in de wereld, dat haar verdriet onwillekeurig op Will oversloeg. Hij hoopte vurig dat Leo van plan was om met die Kayla te gaan praten. Als ze inderdaad een grote rol had gespeeld in het leven van Emma Campano, zoals haar moeder beweerde, dan wist ze vast veel beter dan wie ook wat zich hier had afgespeeld.

‘Zijn er ook mensen die wrok koesteren tegen u of uw man?’ vroeg Will.

Ze bleef haar hoofd schudden en keek verbijsterd naar het lijk in haar hal. ‘Het ging allemaal zo snel. Ik probeer steeds te bedenken wat ik gedaan heb... wat ik anders had kunnen...’

‘Ik weet dat u die vraag al eerder hebt beantwoord, maar weet u zeker dat u deze man niet herkent?’

Abigail sloot haar ogen, maar hij vermoedde dat ze de moordenaar van haar dochter nog steeds voor zich zag. ‘Nee,’ antwoordde ze ten slotte. ‘Hij is een vreemde voor me.’

Opeens hoorden ze voor het huis een man tekeergaan. ‘Aan de kant, godverdomme!’

Er klonk geschuifel, agenten riepen iemand een halt toe, en toen denderde Paul Campano naar boven, alsof de duivel hem op de hielen zat. Hij mepte Faith Mitchell opzij en stormde het huis in. Een geüniformeerde agent ving Faith op toen ze achteruitwankelde, tot gevaarlijk dicht bij de rand van de veranda. Ze keken allebei woedend, maar Leo gaf met een gebaar te kennen dat ze zich afzijdig moesten houden.